

DRUHÁ KAPITOLA

19. júla 1919

Hampshire, Anglicko

HNEĎ AKO ZAZNIE POSLEDNÝ AKORD VALČÍKA, LÚČIM SA s lordom Stocktonom. Letný večer je teplý, aj keď z pozemkov panstva prúdi cez otvorené okná príjemný vánok. Hľadám svoj vejár, predstieram, že mi je teplo, a ustupujem na okraj salóna.

Prechádzam okolo zástupu hostí, ktorí si prezerajú tanečné karty a hľadajú svojich ďalších partnerov, a snažím sa vyhnúť maminmu pohľadu, keď smerujem k Streatfieldovi. Skloním sa a prepletám sa medzi vyššími hosťami. Dúfam, že aspoň raz bude moja drobná postava výhodou.

Zdvihnem si lem sukne, aby som sa mohla ľahšie pohybovať, a vyhýbam sa hosťom, ktorí sa valia na ďalšie kolo tanca z príľahlých miestností, kde sa zhromaždili, aby si vychutnali bohaté pohostenie, cigary, poháre šumivého Pol Rogera a nenápadné flirtovanie. Keby som tak neurobila, zastavilo by ma množstvo ľudí vrátane môjho opitého staršieho brata Porcheyho, ktorý sa vrátil z vojny a je pripravený na zábavu.

Keď sa vyslobodím z masy tiel, prejdem cez zvyšok salóna až k Streatfieldovi. Vďaka skvelému strategickému rozhodnutiu stojím priamo pod miestom, kde sa nachádza mama na druhom poschodí. Vďaka tomu som pre ňu prakticky neviditeľná, pretože je to jediné miesto v salóne, kam na mňa nedovídi.

Jedným obratným a plynulým pohybom sa postaví pred o mňa. Takto skrytá pred zrakmi ostatných siahnem po kľúčke na vysokých drevených dverách, ktoré sa nachádzajú v stene pokrytej reliéfnou kožou a pozlátenou tapetou, vyrobenou v Španielsku v 20. storočí. Sú to jedny z mála dverí, ktoré sú pre dnešných oslavujúcich zatvorené, a to z dobrého dôvodu. Nikto nechce opitých hostí v blízkosti svojich pokladov, najmä môj otec.

Otočím kľučku a zastavím sa na prahu, keď sa pred o mnou zjaví priestor knižnice. Táto miestnosť ma nikdy nesklame. Vždy ma poteší a upokojí, aj uprostred hluku a očakávaní plesu v Highclere. No tentoraz je pre mňa po prvý raz mätúca. Pretože keď sa rozhliadam po miestnosti, som v nej sama. Nepovedala som Streatfieldovi, že ma sem má priviesť až vtedy, keď *ten, na koho čakám*, dorazí do zámku Highclere? Mama ma bude hľadať, ak budem príliš dlho mimo jej dohľadu.

„Lady Evelyn,“ jemne ma pobáda Streatfield. Práve dnes večer ma v blízkosti *tejto* miestnosti nemôže nikto nájsť.

Keď prejdem do knižnice, za sebou počujem cvaknutie zatvárajúcich sa dverí. Znova sa rozhliadam po obrovskej miestnosti. So svojimi pozlátenými policami na knihy a stropom, s tisíckami kožených zväzkov, luxusnými čerešňovočervenými zamatovými pohovkami a praskajúcim ohňom v čokoládovohnedom mramorovom krbe, ktorý hreje aj napriek teplej noci, mi knižnica vždy pripomínala vnútro knihy. Pozýva ma, aby som sa stočila do kľbka a dala sa unášať do iných čias a miest. Nie je to však miesto, kde by som sa mala nachádzať počas vlastného plesu.

V tom momente sa z vedľajšej miestnosti, malej knižnice otočenej smerom na sever, ozve tlmený zvuk. Je to odkašľanie? Je to osoba, na ktorú čakám? Odvážim sa to preskúmať? Alebo by som sa mala rýchlo vrátiť na ples a dúfať, že si moju neprítomnosť nikto nevšimol? Modlím sa, aby to nebol môj otec – *ako by sa nahneval, keby ma tu našiel*, pomyslím si – a po špičkách prejdem okolo stĺpov do druhej

miestnosti knižnice, kde stojí otcov stôl. Písací stôl, jeden z najväčších pokladov v Highclere, pochádza z Napoleonových apartmánov na zámku Château de Fontainebleau. Koľkokrát som otca videla, ako sa pyšne pozerá na písmeno C pod opierkou stoličky. Na znak, že stôl patril samotnému Napoleonovi, keď bol ešte konzulom a nie cisárom.

Tam, s otvorenou knihou v jednej ruke a ďalším predmetom v druhej, stojí brilantný pán Howard Carter. Rozbehnem sa k nemu. „Pán Carter! Už som si začínala myslieť, že neprídete!“

Keď sa odvážim priblížiť k tomuto impozantnému mužovi, vidím, ako sa pod jeho hustými fúzmi objaví potešený úsmev a v jeho tmavých privretých očiach sa zaleskne iskra. Podobnú reakciu od zvyčajne stoického pána Cartera považujem za veľké víťazstvo. Usmejem sa naňho.

Hoci má na perách úsmev, zamrmle: „Nuž, nebolo ľahké odísť z Britského múzea.“

„Ani kvôli mne?“ Vrhнем naňho koketný pohľad.

„Najmä kvôli vám.“ So smiechom si odfrkne. „Ste pravdepodobne moja najbystrejšia kolegyňa. Zoznam otázok, ktoré ste chceli, aby som položil pánu Wallisovi Budgeovi, bol naozaj desivý.“

Slovo *kolegyňa* ma nadchne. Skutočnosť, že ma vážený archeológ, pán Howard Carter považuje za „bystrú“, je pre mňa dostatočným komplimentom. Od detstva ma každé leto potajomky učil históriu a archeológiu starovekého Egypta – s výnimkou obdobia vojny – a je pre mňa vzrušujúce, že ma považuje za viac než len za svoju študentku. Aj keby sa mi venoval iba zo zhovievavosti, nikdy nevraví nič, čo by v sebe nemalo aspoň zrnko pravdy.

„Tak čo povedal pán Budge o artefakte?“ spýtam sa na kurátora britského múzea, ktorý sa špecializuje na egyptské a asýrske starožitnosti a ukážem na predmet v rukách pána Cartera. „Je to to, čo si myslíme?“ Srdce mi rýchlo bije pri predstave, že by to bolo možné.

„Pán Budge si myslí, že sme *možno* trafili do čierneho. Je však notoricky opatrný a vyhýbavý.“

Musím sa ovládnuť, aby som nevykrikla. „Môžete mi povedať, ako presne zneli jeho slová? Čakala som na váš návrat z Londýna večnosť, len aby som to počula.“

„Máme na to celý večer. Nemám v pláne zúčastniť sa *vášho* plesu,“ povie napoly žartovne. Samozrejme, že pán Carter bol na ples v Highclere pozvaný, bol naším hosťom celé leto, tak ako už mnohé letá predtým. Môj otec, ktorého celý, pomerne dlhý a ťažkopádny titul znie: George Edward Stanhope Molyneux Herbert, piaty gróf z Carnarvonu, je už trinásť rokov archeologickým patrónom pána Cartera. Každú zimu spolu odídu do Luxoru, kde trávajú dni v egyptskej púšti a dohliadajú na vykopávky aj s malou armádou miestnych obyvateľov a občas i s mojou matkou. Nikdy nie so mnou ani s Porcheym, čo ma vždy veľmi mrzí.

Všetci vieme, že nemá zmysel trvať na tom, aby pán Carter prišiel na ples, a nijako to nesúvisí s tým, že vyrastal v typickej rodine zo strednej triedy a jeho otec bol umelec. Pravda je taká, že nenávidí spoločenské udalosti takmer rovnako ako ja. Hlavný rozdiel medzi nami je však v tom, že on môže účasť odmietnuť, zatiaľ čo ja nie. Kolotoč večierkov, plesov a domácich osláv s neustálym prezliekaním šiat nie je život, po ktorom túžim. Nie je to život, ktorý hľadám.

Pán Carter mi úctivo a opatrne vloží malý predmet do dlane v bielej rukavičke. Hľadím na modro glazovaného skarabea veľkého asi dva a pol centimetra a skúmam figúrku chrobáka z mastencového kameňa, ktorej povrch je aj po troch tisícach rokov stále úžasne lesklý. Carter a otec ho našli tesne pred vojnou počas vykopávok na otcovej archeologickej koncesii v Údolí kráľov v Luxore, predtým než boli *všetky* vykopávky pozastavené. Tento predmet, podobne ako mnoho ďalších menších artefaktov, zostal uložený v sklade, zatiaľ čo sa z Highclere počas vojny stala nemocnica. Objavil sa až vtedy, keď sme s otcom vypratávali skatule a umiestňovali jeho obľúbené predmety do špeciálne vyrobených vitrín v hudobnej miestnosti, ktorá bola postavená výlučne na to, aby sa v nej vystavovali jeho egyptské poklady. Tento malý